

С ж д б а.

Разсъмваше се. Сивитѣ облаци почнаха тукъ тамъ да се раздиратъ отъ настѣпилата зора.

Прѣзъ ношѣта и миналия день бѣ навалѣлъ доста снѣгъ. Врѣмето бѣше студено и силенъ вѣтъръ подухваше. . . . Но той не прѣчеше на ранобуднитѣ момчета да ходятъ отъ къща въ къща да сурвакватъ.

Настѣпваше *нова година!* . . .

Малкитѣ сурквачи, съ засмѣни лица и съ прѣчка въ рѣцѣ, ходѣха да честитятъ новата година. Тѣхниятѣ глѣчъ и шумъ се носѣше далече надъ заспалия още градецъ. Само закѣснѣлитѣ посрѣщачи на новата година изпитваха на гърба си дѣтската радостъ. Дрѣновитѣ прѣчки се лѣпѣха по тѣхния грѣбъ и всички заедно пѣеха:

„Сурова, сурова година,

Весела година!“

и завършваха: „Честита новата година!“

Дѣцата радостни отъ полученитѣ пари, съ пѣсни и закачки се прѣскаха изъ улицитѣ.

* * *

Въ това врѣме мина край дѣцата една замислена и нажалена жена. Слѣдъ нея вървѣше едно куче.

Дѣцата се спустнаха да я сурвакватъ, но тя махна съ рѣка и бързо отмина напрѣдъ. Дебелиятъ снѣгъ прѣщѣше подъ нейнитѣ крака. Нигдѣ човѣшка стѣпка се не виждаше, но